

Arrest

nr. 61 964 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS, verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine, afkomstig van Gekhi.

U verklaarde dat uw problemen te maken hadden met de familieband die u hebt met de familie Gantamirov door het huwelijk van uw dochter L.(...) met M.G.(...), een neef van B.G.(...).

Uw dochter L.(...) die al 17 jaar weduwe is verblijft sinds 1999 in België.

U gaf aan dat de familie G.(...) op gespannen voet leeft met de huidige machthebbers in Tsjetsjenië.

U verklaarde dat ondermeer uw kiosk in januari 2010 in brand werd gestoken door onbekenden. U gaf aan dat u vermoedde dat de daders medewerkers waren van de autoriteiten en dat de brand te maken had met de naam G.(...).

U verklaarde tevens dat u ook omwille van medische problemen naar België was gekomen. U gaf aan u, enige tijd na de brand, omwille van medische problemen die u ondervond naar Europa reisde in maart 2010.

U kwam in België toe op 23 maart 2010, waar u de volgende dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Uw echtgenoot bleef tot eind mei 2010 wonen in Tsjetsjenië, Gekhi.

Uw echtgenoot verklaarde dat hij met de auto naar uw oudste zoon Y.(...) naar Moskou reisde waar hij het vliegtuig nam naar München. Uw man kwam in München toe op 23 mei 2010 waar hij ongeveer een maand bij uw zoon U.(...) verbleef.

Op 21 juni 2010 kwam uw dochter L.(...) uw man in München halen en uw man reisde met haar naar België.

Op 24 juni 2010 vroeg uw man asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van jullie asielrelaas legde jullie volgende documenten voor: uw reispaspoort, jullie huwelijksakte, een lidkaart van de kinderen van Kazachstan van uw echtgenote, het pensioenboekje van uw echtgenote, een Belgisch medisch attest, een getuigenis van uw dochter en een kopie van haar identiteitskaart, drie internetartikels, een kopie van de aanvraag op basis van artikel 9 ter van uw echtgenote, een Belgisch medisch attest, aanvullende schriftelijke informatie en kopie van de brief van uw advocaat."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst ontvlucht bent omwille van de problemen die u had door de familieband met de familie G.(...). U verklaarde dat de familie G.(...) op gespannen voet leeft met de huidige machthebbers, met Kadyrov en zijn entourage. U gaf aan dat deze problemen omwille van de familie G.(...) reeds lang bestonden, meer dan vijf jaar al (CGVS man p. 4, 7).

Verder gaf u aan dat u ook omwille van medische redenen naar Europa bent gereisd (CGVS man p. 5, 9).

Er dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U maakt immers niet aannemelijk dat u vervolgd werd door de Russische autoriteiten.

*Vooreerst moet vastgesteld worden dat u **op legale wijze het land verliet**.*

U verklaarde dat u met een reispaspoort van Moskou naar München bent gevlogen. U verklaarde dat u dit reispaspoort op 13 mei 2009 verkreeg en dat u geen problemen ondervond bij het verkrijgen van dit paspoort (CGVS man p. 6).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat elke aanvraag voor het verkrijgen van een paspoort wordt onderzocht door verschillende overheidsdiensten, waaronder de Federale Veiligheidsdienst (FSB) en de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid.

Het feit dat u zonder enig probleem dergelijk paspoort kon bekomen doet besluiten dat u hoegenaamd niet vervolgd werd door de Russische autoriteiten, hoewel u beweerde reeds lang, meer dan vijf jaar, problemen te ondervinden met de autoriteiten omwille van uw band met de familie G.(...) (CGVS man p. 7).

Daarbij dient te worden vastgesteld dat, uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier, blijkt dat B.G.(...) op gespannen voet leeft met Ramzan Kadyrov in Tsjetsjenië.

Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier blijkt bovendien dat de heer B.G.(...) – de persoon de aanleiding zou zijn van alle problemen - actueel in Moskou woont, en daar bovendien een actief zakenman is die bescherming geniet van de Russische autoriteiten. Bijgevolg kan worden gesteld dat deze **problemen het lokale niveau niet overstijgen**.

Bijgevolg kan niet worden gesteld dat u in de onmogelijkheid zou verkeren om u elders in de Russische Federatie te kunnen vestigen.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat uw zoon Y.(...) reeds woonachtig is in Moskou, zoals blijkt uit uw eigen verklaringen.

Het is derhalve niet onredelijk om te verwachten dat u eerst stappen onderneemt om zich buiten het grondgebied van Tsjetsjenië te vestigen, alvorens u internationale bescherming zoekt in het kader van de Conventie van Genève.

Verder moet vastgesteld worden dat uit uw reispaspoort blijkt dat u op 23 mei 2010 Duitsland binnen bent binnengekomen. U verklaarde bij Dienst Vreemdelingenzaken dat u gedurende een maand bij uw zoon Umar in München hebt verbleven. Uit uw verklaringen bij Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u op 21 juni 2010 België bent binnen gekomen en dat u drie dagen later asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten (DVZ vraag 34; bijlage 26). U verklaarde omwille van de problemen die jullie ondervonden met de autoriteiten door de familieband met G.(...) uw land van herkomst te zijn ontvlucht (CGVS man p. 7).

Opgemerkt moet worden dat u **ongeveer maand verbleef bij uw zoon Umar** in München en dat u in die periode geen asielaanvraag hebt ingediend bij de Duitse autoriteiten en dit terwijl u op de hulp van uw zoon Umar had kunnen rekenen.

U beweert vervolgd te worden in uw land van herkomst en u roept de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming in, bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u bij uw aankomst in Duitsland of kort daarna bij de Duitse autoriteiten een asielaanvraag indient.

Het feit dat u dit niet deed ondermijnt uw vrees voor vervolging en is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht.

Uit jullie verklaringen blijkt dat jullie problemen kende omwille van uw dochter L.G.(...), sinds 1993 weduwe van de neef van B.G.(...), en woonachtig in België sinds 1999.

U beweerde **reeds heel lang problemen te kennen** omwille van deze band en meerdere malen te zijn opgepakt (CGVS man p. 7).

Echter vastgesteld moet worden dat de problemen die u in het verleden had, geen aanleiding voor u gaven om uw herkomstregio te ontvluchten.

Verder blijkt uit jullie verklaringen dat jullie Gekhi hebben verlaten na de brand van jullie kiosk en dat deze brand ontstond omwille van wrijvingen tussen Kadyrov en G.(...) (CGVS vrouw p. 6; man p. 7). Opgemerkt moet worden dat jullie niet eens een begin van bewijs voorleggen dat jullie een kiosk bezaten, huurden of er werkzaam in waren, noch dat een kiosk van jullie vernield werd in een brand in januari 2010.

Evenmin maakt u aannemelijk dat u omwille van de familieband van uw dochter, die reeds meer dan 10 jaar woonachtig is in België, met de familie G.(...) door de autoriteiten werd vervolgd.

U legde weliswaar internetartikels voor van de website Kavkaz waaruit blijkt dat op 7 januari 2010 kiosken in brand werden gestoken door kadyrovtsi en dat deze kiosken gehoren tot de familie G.(...).

Vooreerst moet opgemerkt worden dat nergens uit de internetartikels kan worden opgemaakt dat één van deze kiosken die in brand werden gestoken uw eigendom was.

Verder moet tevens opgemerkt worden dat de internetartikels betreffende de kioskbrand en betreffende B.G.(...) afkomstig zijn van een internetsite die gecontroleerd wordt door de islamitische rebellenbeweging in Tsjetsjenië en dus zeer éénzijdig, pro rebellen informatie weergeeft.

Bijgevolg kunnen deze internetartikels niet als objectieve informatie worden aanzien.

Dergelijk internetartikel is geen officieel document en is bijgevolg geen bewijs van de feiten die erin vermeld worden. Gezien het voorgaande kan er **geen directe aanleiding** worden vastgesteld waarom u – plots- in 2010 het land diende te verlaten.

Tenslotte moet opgemerkt worden dat zowel u als uw echtgenote verklaarden naar België te zijn gekomen ondermeer omwille van **gezondheidsproblemen**.

U verklaarde dat naar België kwam omdat u van plan was om medische verzorging te krijgen (CGVS man p. 5). Uw echtgenote gaf eveneens aan dat ze ondermeer omwille van haar gezondheidsproblemen naar België was gekomen (CGVS vrouw p. 7, 11).

Voor wat betreft jullie medische problemen, gezondheidsproblemen kan ik zonder meer begrip op brengen maar er dient te worden vastgesteld dat de door jullie ingeroepen medische problemen, die werden gestaafd door medische attesten met name de medische attesten die behoren tot de aanvraag van uw echtgenote in kader van artikel 9 ter en het medische attest dd 13 oktober 2010 en 21 oktober 2010 waaruit blijkt dat u mogelijks de ziekte van Alzheimer hebt.

Deze gezondheidsproblemen houden geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Uit jullie voorgelegde documenten blijkt dat deze aanvraag reeds werd ingediend voor uw echtgenote.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt.

Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw reispaspoort, jullie huwelijksakte, een lidkaart van de kinderen van Kazachstan van uw echtgenote, het pensioenboekje van uw echtgenote, bevatten persoonsgegevens die niet betwist worden.

De getuigenis en kopie van de identiteitskaart van uw dochter bevat haar persoonsgegevens en beschrijvingen van haar redenen voor haar vertrek uit haar land van herkomst. Uw dochter verwijst ook naar de kiosk die u exploiteerde en die behoorde tot de eigendom van B.G.(...). Opgemerkt moet worden is dat de verklaringen van uw dochter subjectief zijn en geen objectieve bewijswaarde bevatten. De internetartikels werden reeds hierboven gemotiveerd, evenals de medische attesten.

Uw aanvullende schriftelijke informatie wijzigt niets aan de bovenstaande motivatie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 januari 201 een schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 voorlaatste alinea, 57/7 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de rubrieken 195, 196, 197, 198 en 199 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht, en van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, en van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen.

Verzoeker vraagt om van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr.

167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en van artikel 57/6, voorlaatste alinea, van de vreemdelingenwet zijn als middel onontvankelijk.

De omschrijving *“beginsel van behoorlijk bestuur”* is te vaag om ontvankelijk te zijn; verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden. Ook laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal omschrijft, zou geschonden zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

Voor zover verzoeker de schending aanvoert van enkele rubrieken van de proceduregids, wijst de Raad er op dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Daar waar verzoeker de schending inroept van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, wijst de Raad er op dat voormelde artikelen betrekking op procedures voor de rechtscolleges.

Gezien de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure betreft, maar een administratieve procedure, is de verwijzing naar de regelgeving zoals voorzien in het Burgerlijk en Gerechtelijk Wetboek niet dienstig.

De aangevoerde schending van artikel 57/7 ter van de vreemdelingenwet en van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, worden hierna besproken.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. Verzoeker laat gelden dat krachtens de rubrieken 197, 198 en 199 van het “Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status”, onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en heeft de met het verhoor belaste ambtenaar van het Commissariaat-generaal de verantwoordelijkheid om de verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal in casu een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie te weerhouden, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van zijn relaas. Verzoeker ziet hierin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

2.5. De Raad wijst er op dat luidens de door verzoeker aangehaalde rubrieken uit de “UNHCR, Guide des procédures” de afgelegde verklaringen echter moeten gezien worden in het licht van alle gegevens van de zaak. In rubriek 205 van voormeld handboek wordt verder trouwens ook vermeld dat de kandidaat-vluchteling een poging moet ondernemen om het relaas te staven en de **waarheid** dient te vertellen.

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens de meest nadelige interpretatie weerhoudt, zonder rekening te houden met bepaalde verklaringen die zouden moeten leiden tot een versoepeling van de beoordeling van het asielrelaas, is volgens de Raad geen dienstig verweer. Verzoeker duidt immers niet aan met welke verklaringen de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden.

2.6. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing erkend wordt dat er in Tsjetsjenië nog steeds problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen, dat de familiale band tussen zijn familie en die van G., evenals de vijandelijkheid tussen G. en Kadyrov, niet in twijfel getrokken worden. Hij laat gelden dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State, een verklaring die niet betwist wordt door verweerder, als geloofwaardig aangenomen dient te worden.

2.7. De Raad benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om als vluchteling erkend te kunnen worden.

De bestreden beslissing preciseert dan ook terecht dat aangezien de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag zich opdringt.

Dat de familiale band tussen zijn familie en die van G., evenals de vijandelijkheid tussen G. en Kadyrov, niet in twijfel getrokken worden, betekent nog niet dat verzoeker werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in zijn land van herkomst.

Immers het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en te besluiten dat zijn vrees reëel is. Het begrip “gegronde vrees” houdt in dat de aanvrager niet alleen een subjectieve vrees moet hebben maar dat deze moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst. Daarbij moet een persoonlijke vervolgingsvrees worden aangetoond.

Verzoeker brengt geen gegevens aan die ertoe zouden kunnen leiden te besluiten dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade louter en alleen op grond van de familiale band tussen zijn familie en de familie G..

De commissaris-generaal merkt in zijn nota nog op dat de dochter van verzoeker, L.G., op 20 augustus 2004 de Belgische nationaliteit heeft verkregen waardoor de behandeling ten gronde van deze asielaanvraag niet meer werd gevoerd.

2.8. Tegen de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn land van herkomst op legale wijze heeft verlaten, voert verzoeker aan dat de informatiebron waarop de commissaris-generaal zich gesteund heeft, niet vermeld wordt en aldus niet kan nagegaan worden of de commissaris-generaal wel uitgegaan is van een correcte feitenvinding.

Verzoeker laat ook gelden dat in de periode dat zijn zoon zijn paspoort ging afhalen, zijnde mei 2009, G. nog niet in de strijd was gewikkeld met Kadyrov; hij werd slechts in de loop van het laatste jaar vóór zijn vertrek gearresteerd.

2.9. De Raad merkt op dat de bedoelde informatiebron zich wel degelijk in het administratief dossier bevindt. Verzoeker was aldus wel in de mogelijkheid na te gaan of de commissaris-generaal van de correcte feitenvinding uitging aangezien het verzoeker op basis van het inzagerecht zoals bepaald in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, in staat was kennis te nemen van de inhoud van deze informatie.

Het argument van verzoeker dat de druk op hem en zijn vrouw het laatste jaar sterk verhoogde, verandert niets aan zijn verklaringen (zie verhoorverslag van 14 oktober 2010, p. 7) dat hij al meer dan vijf jaar problemen ondervond met de autoriteiten omwille van zijn band met de familie G.

Het feit dat verzoeker blijkbaar zonder enig probleem een reispaspoort kon verkrijgen, heeft de commissaris-generaal dan ook terecht doen besluiten dat hij niet vervolgd werd door de Russische autoriteiten.

2.10. In zijn verweer op de motivering in de bestreden beslissing dat zijn problemen het lokale niveau niet overstijgen en er bijgevolg niet kan gesteld worden dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zich elders in de Russische Federatie te vestigen, verwijst verzoeker naar de punten 16 en 26 van “*Les recommandations de Michigan sur l'alternative de protection interne*” en naar artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal er hem bij zijn verhoor helemaal niet op gewezen heeft dat er op het Commissariaat-generaal een onderzoek betreffende het bestaan van een intern vluchtalternatief aan de gang was.

Hij vervolgt dat (zie het verzoekschrift, p. 5) “*Voor die reden kan verwerende partij er niet van uitgaan dat verzoeker zonder problemen in Moskou zou kunnen verblijven*”.

Bovendien is het volgens verzoeker logisch dat G. bescherming krijgt aangezien zelfs de Russische autoriteiten in deze laatste een strategische leider zien. Verzoeker stelt ook dat zijn zoon met zijn familie reeds lang in Moskou woont en hij noch zijn echtgenote, het leven van hun zoon in gevaar willen brengen; ze zouden zich trouwens ook niet veilig voelen in Moskou.

Verzoeker wijst er ook op dat hij een dochter heeft in België die hier op legale wijze woont en werkt en dat hij bij zijn komst naar België zijn vrouw kwam vervoegen die hier reeds verbleef.

2.11. De Raad wijst er op dat wanneer de vervolgingen tot een bepaald gedeelte van het grondgebied van het land van herkomstland beperkt zijn, de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus kunnen geweigerd worden om de enkele reden dat de vreemdeling zijn toevlucht in niet in een ander landsdeel heeft gezocht, indien men dit, rekening houdend met de omstandigheden, redelijkerwijze van hem kon verwachten.

De bewering van verzoeker dat de commissaris-generaal bij zijn verhoor hierop zijn aandacht niet gevestigd heeft, is irrelevant daar van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij reeds van bij het begin van de asielprocedure aan de bevoegde asielinstanties volledige en coherente verklaringen aflegt.

In casu werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kon maken waarom hij, in een poging om aan zijn problemen te ontkomen, zijn leven niet in een ander deel van de Russische Federatie verder kon zetten.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt inderdaad dat B.G. op gespannen voet leeft met Ramzan Kadyrov in Tsjetsjenië. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat de B.G. -de persoon die de aanleiding zou zijn van alle problemen-, actueel in Moskou woont en daar bovendien een actief zakenman is die bescherming geniet van de Russische autoriteiten.

De commissaris-generaal wijst er in zijn nota op dat verzoeker deze informatie in zijn verzoekschrift niet weerlegt.

Op basis van deze niet betwiste informatie kon de commissaris-generaal terecht stellen dat deze problemen het lokale niveau niet overstijgen en dat er bijgevolg niet kan worden gesteld dat verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren om zich elders in de Russische Federatie te kunnen vestigen.

De bewering van verzoeker dat het logisch is dat G. bescherming krijgt aangezien zelfs de Russische autoriteiten in hem een strategisch leider, doet aan voormeld besluit geen afbreuk.

De commissaris-generaal stelde derhalve terecht dat het niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij eerst stappen onderneemt om zich buiten het grondgebied van Tsjetsjenië te vestigen, alvorens hij in België om internationale bescherming vraagt in het kader van het Verdrag van Genève.

De bewering van verzoeker dat hij het risico niet durfde te nemen het ongestoord verblijf van zijn zoon in Moskou in gevaar te brengen en dat hij en zijn vrouw er zich ook niet veilig zouden voelen, is een loutere hypothese die geen steun vindt op concrete feiten of elementen. Dergelijke bewering is niet in staat om de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande aan het wankelen te brengen.

De door verzoeker aangehaalde "Les recommandations de Michigan sur l'alternative de protection interne" hebben als aanbevelingen, geen kracht van wet.

Artikel 48/5 §3 van de vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.12. Verzoeker voert ook aan dat hij na zijn land verlaten te hebben, bij aankomst in Duitsland ernstig ziek was en eerst wat moest blijven rusten vooraleer zijn reis naar België verder te zetten.

Bovendien, stelt verzoeker, verliest de commissaris-generaal uit het oog dat, indien hij een asielaanvraag in Duitsland had ingediend, hij automatisch naar België zou gestuurd worden op basis van artikel 8 van de Dublin II verordening.

2.13. De Raad wijst er op dat de vaststelling dat verzoeker één maand bij zijn zoon in München verbleef zonder er asiel aan te vragen, louter een indicatie is dat zijn vraag om internationale bescherming niet zijn eerste zorg was en dit de ernst van de door hem voorgehouden vervolging relativeert.

Verweerder benadrukt terecht dat er dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn.

Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen.

2.14. Verzoeker laat ook nog gelden dat zijn problemen reeds lang aansleepten maar dat de druk het laatste jaar sterk toenam met als het hoogtepunt de brandstichting van de kiosk.

Hij wijst er op dat hij ook verklaarde dat hij en zijn vrouw er niet aan dachten om te vluchten omdat ze hiervoor te oud waren.

Wat betreft de door de commissaris-generaal opgeworpen afwezigheid van bewijselementen, stelt verzoeker dat zoveel waarde hechten aan bewijselementen in strijd is met de algemene beginselen die gelden in het onderzoek van een asielrelaas.

Verzoeker wijst er op dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet duidt volgens hem de voorwaarden aan onder dewelke een kandidaat-vluchteling dient erkend te worden en dit zonder dat er bewijsmateriaal overgemaakt wordt. Verzoeker stelt aan al deze voorwaarden te voldoen; zo hebben hij en zijn echtgenote een samenhangend en geloofwaardig relaas bijgebracht en werden er door de commissaris-generaal geen tegenstrijdigheden ontdekt.

Bovendien benadrukt hij dat hij wel zijn reispaspoort, zijn huwelijksakte, een lidkaart van de "Kinderen van Kazachstan" van zijn echtgenote, het pensioenboekje van zijn echtgenote en een verklaring van de dochter van verzoeker met haar persoonlijke gegevens en haar dossiernummer heeft voorgelegd en besluit dat hij aldus met zekerheid zijn identiteit en gezinssamenstelling heeft aangetoond, wat volgens hem niet als een onbelangrijk element kan beschouwd worden.

Verzoeker is verder van mening dat de door hem neergelegde internetartikels wel degelijk als een begin van bewijs moeten beschouwd worden; ook al zijn deze subjectief zo stelt hij, het zou net zijn kiosk betreffen en bevestigen dat de familieleden van G. groot gevaar lopen.

Door hier geen rekening mee te houden, worden het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voorvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek volgens verzoeker geschonden.

2.15. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Inderdaad is het dus zo dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een bewijs kunnen vormen van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De Raad ziet echter niet in hoe verzoeker kan ontheven worden van zijn bewijslast, zoals hij lijkt te poneren. Hij heeft, zoals blijkt uit wat voorgaat, immers niet voldaan aan de vereisten vervat in artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

Dit artikel bepaalt:

"De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of*

*hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

Inderdaad heeft verzoeker geen overtuigende, concrete bewijsstukken aangebracht die de door hem beschreven problemen bevestigen en heeft hiervoor evenmin een aannemelijke verklaring gegeven. Verzoeker heeft weliswaar een aantal documenten voorgelegd die zijn identiteit en de gezinssamenstelling aantonen, doch dit verandert niets aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen enkel relevant element voorlegt dat aantoonde dat hij een kiosk bezat, er een huurde of er werkzaam in was, noch dat een kiosk van hem vernield werd in een brand in januari 2010, terwijl dit volgens verzoekers verklaringen de concrete aanleiding van zijn vlucht naar België vormde. Evenmin maakte verzoeker aannemelijk dat hij omwille van de familieband van zijn dochter, die reeds meer dan tien jaar woonachtig is in België, met de familie G. wordt vervolgd.

Verzoeker legde wel internetartikels voor van de website Kavkaz waaruit blijkt dat op 7 januari 2010 enkele kiosken in brand werden gestoken door Kadyrovtsi en dat deze kiosken behoren tot de familie G.. In de bestreden beslissing wordt er echter terecht gesteld dat vooreerst nergens uit deze internetartikels kan worden opgemaakt dat één van deze kiosken die in brand werden gestoken verzoekers eigendom was. Deze internetartikels kunnen dan ook bezwaarlijk als een begin van bewijs beschouwd worden voor verzoekers beweerde vervolging door de Russische autoriteiten.

Waar verzoeker de schending inroept van het beginsel van de bewijskracht die aan akten dient verleend te worden en de regels die de bewijslast bepalen, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek en artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek, verwijst de Raad naar zijn motivering sub. 2.2.

2.16. Verzoeker beweert onder verwijzing naar artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en staatlozen, dat niet alle elementen in acht werden genomen om een beslissing te nemen.

Hij legt uit dat hij en zijn vrouw te lijden hebben onder de intensiteit van de intimidatie bij de vervolging en ook medische problemen hebben. Hij herhaalt dat de brand van hun kiosk het hoogtepunt uitmaakte waarna ze de situatie niet meer uithielden.

Door geen rekening te houden met hun "*eigenschappen*", wordt volgens verzoeker voormeld artikel geschonden.

De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker er aan voorbijgaat dat hij op grond van de gegevens van het dossier heeft vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken daar er werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werd vervolgd door de Russische autoriteiten.

Verzoekers stelling dat het uithoudingsvermogen van hem en zijn vrouw hoog was maar hun weerstand geleidelijk aan degradeerde en door de brand nefast werd beïnvloed, is niet van aard om een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal daarmee geen rekening zou hebben gehouden. De aangevoerde schending van voormeld artikel 27 wordt niet aangenomen.

2.17. De Raad wijst er nog op dat de commissaris-generaal terecht stelde dat de medische problemen van verzoeker en zijn echtgenote geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreffende subsidiaire bescherming, maar zich tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9 ter van voormelde wet dienen te richten. Uit het administratief dossier blijkt trouwens dat echtgenote van verzoeker deze aanvraag reeds heeft ingediend. Verzoeker zelf toont niet aan dat hij geen beroep kan doen op artikel 9ter van de voormelde wet.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van het artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven, dewelke de Raad beaamt en overneemt.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt niet erkend.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.19. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat

verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Daarom kan ook de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit blijkt dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal dat de situatie in Tsjetsjenië niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 §2, c. van de voormelde wet.

Voormeld artikel is niet geschonden.

2.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 14 oktober 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE